

dette Punkt er god nok, og at vi paa ingen mulig Maade ville vige tilbage for de 157 Medlemmer, men at der tværtimod er en god politisk, historisk Tanke i det, at med den voksende Befolkning vokser ogsaa Repræsentationen, at Repræsentationen skal være et Spejlbillede af Befolkningen, og naar der kommer flere Afskygninger, flere Retninger, skal der ogsaa være en stigende Mulighed for at faa disse Afskygninger og Retninger repræsenterede i Tinget. Endvidere mene vi, at der er en god politisk Tanke deri, at medens Landstingets Medlemstal er fikseret, vokser Folketingets Medlemstal. Thi Landstinget er det døde, Folketinget er det levende, det er Stilstanden, og det er Væksten og Fremskridtet, der der paa en Maade symboliseres. Naar nu Konseilspræsidenten foreslaar Folketingets Medlemstal sat til 132, det dobbelte af Landstingets, det oprindelige Forhold altsaa fra 1849, anerkender han til en vis Grad dette, men han slaar ogsaa en Bom for, at man i Fremtiden vedblivende kan fortsætte, for Fremtiden kan Folketinget ikke vokse.

Det kan nu være godt nok, at Folketinget bliver netop dobbelt saa stort som Landstinget, men i og for sig har det naturligvis i Realiteten ikke meget at sige, naar de 66 Landstingsmænd alligevel ved alle Lejligheder vippe de 132 Folketingsmænd i Vejret. Naar Landstinget er ligeberettiget med Folketinget, hvad der i Praksis vil sige mere berettiget end Folketinget, har Medlemstallet naturligvis ikke meget at sige. Det er en forholdsvis let Maade at afspise sig med Tanken om Folketingsparlamentarismen og Folketingets Overvægt, at gøre Folketingsmændenes Antal til det dobbelte af Landstingets, naar man samtidig hver Dag og hvert Aar tager Hatten af for Landstingets Ligeberettigelse, finder sig i, at enhver større Reform, selv de, der staa paa Regeringens Program, forsvinde deroppe.

Altsaa, principalt kende de Herrer vor Stilling: Vi ere i og for sig fuldt tilfredse med den nuværende Grundlovs § 32. Skulde den ændres, og skulde vi stille Ændringsforslag til den, hvad jo nu Lejligheden tilbyder sig til, maatte det være den, at man fastslog, at der skulde foregaa en periodisk Omlægning. Der er aabenbart Manglen. Selve Princippet er efter vor Mening godt nok. Blot der tilføjes, at der efter hver ny Folketælling skulde foregaa en Omlægning af Valgkredsene, vilde § 32 efter min Mening nærme sig det fuldkomne. Vilde man

imidtledt ikke paa nogen Maade gaa ind paa den Tanke, at Medlemstallet i Folketinget stadig stiger, men mene, at det i hvert Fald med de 16,000 vilde stige alt for stærkt, og at 157 i dette Øjeblik vilde være alt for mange, saa er der den historisk anviste Vej, at forhøje det Folketal, der skal være i hver Kreds. I Grundlovsudkastet foreslog man 12,000, det blev i Grundloven af 5. Juni til 14,000 og i Grundloven af 1866 til 16,000. Den historisk angivne Vej vilde da, hvis man mener, at vi for Øjeblikket ikke paa nogen Maade bør komme højere op end til 132, være at forandre 16,000 til 20,000. Det vilde efter det Folketal, man kan beregne her i Landet til Januar 1906, nøjagtig være netop de 132. Men samtidig maatte der saa ganske vist ogsaa gives Regler for en paa grundlovmæssig Maade foretagen og foreskrevet periodisk Omfordeling af Valgkredsene. I den Retning kunde jeg tænke mig Overvejelserne gaa her i Tinget. Men skulde man endelig blive staaende paa det Princip, som Regeringen har gennemført, ja, saa maatte det da i hvert Fald være en uafviselig Betingelse, at Lighedsbudet i den gældende Grundlov, som her er stemt ud, blev indsat paa ny i Forbindelse med en Forskrift om en periodisk Omfordeling, netop som jeg sagde før, fordi Vanskelighederne i Fremtiden, naar man gaar til denne Ændring, vilde blive langt større, end de ere i Øjeblikket.

Maa jeg ved denne Lejlighed, da vi have det sjældne Tilfælde, det i mange Aar ikke skete, at Regeringen forelægger et Grundlovsforslag, rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Regering, et Par Spørgsmaal, hvis Besvarelse jeg tror, har en ikke ringe Betydning ved denne Sags Behandling nu i Vinter. Det første Spørgsmaal er dette, hvorledes stiller den høje Regering sig til det Spørgsmaal, som vil blive brændende, saa snart dette Forslag gennemføres. Det maa jo være Regeringens Mening, at dette Forslag skal gennemføres, og saa snart det er gennemført, altsaa om ikke $\frac{1}{2}$ Aar, rejser der sig et stort politisk Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om hele Rigsdagens Opløsning. Det er Forudsætningen, at saa skal begge Ting opløses. Saa rejser Spørgsmaalet sig om Landstingets Opløsning og dermed det store politiske Spørgsmaal om de kongevalgte Opløsning. Nu tror jeg, jeg har Ret til at stille det bestemte Spørgsmaal til den høje Regering, hvorledes den stiller sig til denne Sag. Hidtil er Rege-